

Drzi me zauvijek uz sebe

Thursday, 27 August 2009

Zadnja Promjena Friday, 20 August 2010

Moram priznati, nikada nisam dozivjela ljubav na prvi pogled, a to me je na neki nacin uvijek kopkalo. Nisam sigurna da uopce vjerujem u nju. Mozda je to samo cudna privlacnost, strast al ljubav je nesto mnogo vise. Ipak vam se neka osoba moze samo svidjeti na prvi pogled ne mozete voljeti nekog, a da niste upoznali njegovu osobu, njegov karakter.

Moze vas samo privuci, svidjeti vam se al tek kasnije se ljubav zapravo moze razviti. Ali ipak poznajem slucaj gdje su se mladici i djevojka upoznali u vlaku i vjenacali dva dana kasnije.

Danas su dvadeset godina u sretnom braku sa dva sina i mnogo unucica. Mozete li isti tren prepoznati osobu s kojom cete podijeliti zivot?! Zar tu poznanstvo igra veliku ulogu?! Mozda je atraktivnije i strastvenije upoznavati cari druge osobe gradeci pritom cvrst brak. Zar tu netko uopce moze biti pametan? Iskreno, mislim da nitko ne moze biti pametan kad se ljubav upetlja jer svatko izgubi razum. U jednom trenutku kad se vise ne mozemo odupirati sami sebi niti boriti s vlastitim duhom prepustamo srcu i osjecajima da nas vode. I tada nastaje kaos ali i najbolje razdoblje u vasem zivotu jer po prvi put ste iskreni prema samom sebi i ne skrivate vlastite osjecaje. Tek kad netko spozna ljepotu vase unutrarnosti tek tada i sami postajete svjesni svoje osobe. Valjda je to najtezi dio. Priznati ljubav, ici otvorena srca prema nekom i vjerovati mu da vas nece povrijediti. Ljudi su cudni. Vremena su se promijenila a s njime su dosle i druge promjene narocito u moralu i karakteru ljudi. Imam osjecaj da je prije sve bilo jednostavnije. Kad gledam roditelje u skladnom braku gotovo trideset godina pomislim da je njima tako lako, da su citav zivot znali da su srodne duse. Zasto se ja onda tako bojim i sebe, a narocito onog sto bih mogla osjecati?! Zasto onda moje strahove zna samo bijeli otuzni papir?! Povjerenje je postalo takav luksuz da si ga rijetki mogu priustiti. U tezim zivotnim situacijama bila sam mnogima stupac i bila sam snazna i bila sam hrabra, nisam se bojala podnijeti i teze situacije, a gle sada se sama sebe bojim, zapravo onog sto osjecam. Zar je to moguće?! Jer ja se bojim i same pomisli da sam dozivjela ljubav. Da mi je do nekog vise nego stalo, da vise brinem za njegovo nego vlastito dobro a sve se to ipak bojim izreci naglas. Moj je zivot vrtuljak a glavni krivac tomu sam ja jer sam postala zrno graska manja i slabija od svih. Zasto nas osjecaji prema drugima uvijek promijene?! Ljubav i najbolji trenuci u zivotu nam dolaze kad se najmanje nadamo i tada se sva losa iskustva cine blazim, ostavljamo ih iza sebe i polagano vracamo opet vjeru i ljude, vjeru u zivot. Razocaranja su dio zivota, cine nas ljudima od krvi i mesa, cine nas junacima. Staza zivota duga je i strmovita i samo najsnazniji dolaze do vrha i uspiju iskoristiti najbolje od pruzenog. Svatko je tajna sama za sebe, jedan zivot nije dovoljan da bismo neku osobu u potpunosti upoznali i tada bi svako iznenadenje izgubilo svoju car. Svi krijemo skrinju ispunjenu vlastitim snovima i teznjama, a od nas samih zavisi hoce li ta skrinja biti prepuna, prazna ili negdje na sredini. Cesto ni sami sebe ne poznajemo dovoljno a ipak se uvijek borimo da drugu osobu upoznamo kao vlastiti dzep. Valjda je taj strah glavni uzrok nasih odstupanja upravo kad se trebamo boriti za svoju sreću i ispruziti sake onom sto nam zivot pruza. Sve dok strah upravlja nama sudbina nam je zapisana, nitko drugi nece ici u potragu za tvojim snovima niti se boriti za onim sto ti zelis. Ti zivis svoj zivot i sudbinu. Ti i samo ti!!!